

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/33/2019
Identifikačné číslo spisu: 2708899996
Dátum vydania rozhodnutia: 25.09.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:2708899996.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ F. Š., bývajúceho v V., M. X, zastúpeného procesným opatrovníkom Mgr. Matejom Kačurkom, zamestnancom Okresného súdu Trnava, 2/ U. Š., bývajúcou v V., M. X, obaja zastúpení JUDr. Tijanou Čečezovou, LL.M, advokátkou v Bratislave, Drieňová 76/17, proti žalovaným 1/ U. F.Č., bývajúcemu v V., M. X, 2/ Q. F., bývajúcemu v V., M. X, o uloženie povinnosti a náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Skalica pod sp. zn. 2 C 151/2008, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 16. apríla 2018 sp. zn. 23 Co 281/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaní 1/ a 2/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Skalica (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 30. marca 2017 č. k. 2 C 151/2008-517 I. žalobu v časti o zníženie murovaného plotu po celej jeho dĺžke na hraniciach parc. č. XXXX a parc. č. XXXX na výšku 180 cm zamietol; II. žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť riadne uchytiť pletivový plot po celej jeho dĺžke na stĺpiky a šponovacie drôty, doplniť chýbajúce stĺpiky na hraniciach parc. č. XXXX/X zapísanej na LV č. XXX a parc. č. XXXX zapísanej na LV č. XXX v kat. úz. V.; III. konanie v časti o uloženie povinnosti žalovaným odstrániť rámy s fóliou a ostatný materiál z pletivového plotu zastavil; IV. zaviazal žalovaného 2/ zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ sumu 895,57 eur, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku; V. konanie v časti o zaplatenie sumy 1 062,21 eur zastavil; VI. žalovaným v časti nároku pod bodom I. nepriznal právo na náhradu trov konania; VII. žalobcom v časti nároku pod bodom II. priznal náhradu trov konania proti žalovaným v plnom rozsahu a VIII. žalobcom v časti nároku pod bodom III. priznal náhradu trov konania proti žalovanému 2/ v rozsahu 68,62 %. V odôvodnení svojho rozhodnutia s poukazom na § 127 ods. 1, 2, 3, § 417 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) mal za preukázané, že žalobcovia sú spoluvlastníkmi nehnuteľnosti parc. č. XXXX a žalovaní sú spoluvlastníkmi nehnuteľností parc. č. XXXX, obidve v k. ú. V. Ako súd prvej inštancie ďalej uviedol, Mesto Skalica vydalo 18. januára 2008 Dodatočné stavebné povolenie č. XXXX/XXXX, ktoré bolo potvrdené Krajským

stavebným úradom v Trnave č. KSÚ-OSP-0490/2008/Gi z 5. marca 2008, a ktorým dodatočne povolilo „oplotenie“ uskutočnené na pozemku žalovaných z dôvodu, že stavba oplotenia nie je v rozpore s verejnými záujmami. Zo znaleckého posudku č. XX/XXXX vypracovaného znaleckým ústavom: Stavebná fakulta STU v Bratislave, mal súd prvej inštancie za preukázané, že predmetný murovaný plot nemá negatívny vplyv na preslnenie obytnej miestnosti v dome žalobcov a jeho výška je v súlade s požiadavkami denného osvetlenia obytnej miestnosti a na preslnenie obytnej miestnosti rodinného domu na parcele č. XXXX. Súd prvej inštancie preto uzavrel, že zo strany žalovaných nejde o neoprávnený zásah, ktorým by nad mieru primeranú pomerom obťažovali žalobcov alebo čím by vážne ohrozovali výkon ich práv a zároveň zdôraznil, že žalobe nie je možné vyhovieť v časti na uloženie povinnosti žalovaným „znižit“ murovaný plot na hraniciach parc. č. XXXX a parc. č. XXXX po celej jeho dĺžke na výšku 180 cm“, t.j. na uloženie povinnosti aktívneho konania, pretože žalobou z imisii podľa ust. § 127 ods. 1 OZ sa možno úspešne domáhať, aby súd uložil vlastníkovi veci povinnosť zdržať sa presne vymedzeného rušenia, nie však už povinnosť niečo pozitívne konať a žalobca sa tak môže úspešne domáhať iba uloženia povinnosti vlastníkov veci, aby sa zdržal neoprávnených zásahov, presne vymedzeného rušenia (v danom prípade tienenia na pozemok žalobcov). Ohľadne uloženia povinnosti žalovaným povinnosť riadne uchytiť pletivový plot na hraniciach parc. č. XXXX/X vo vlastníctve žalobcov a parc. č. XXXX vo vlastníctve žalovaných na stĺpiky a šponovacie drôty a doplniť chýbajúce stĺpiky súd prvej inštancie mal za preukázané, že pletivový plot žalobcov, ktorý tvorí hranicu ich susediacich pozemkov je naklonený vrchnou časťou nad pozemok žalobcov, a to asi cca 50 cm, pričom žalobcovia v blízkosti tohto pletivového plota majú vysadený vinič, a je reálne možné, že žalobcovia môžu pri obrábaní pôdy na svojom pozemku, prípadne pri starostlivosti o vinič, prísť k úrazu (poškriabanie od drôtov trčiacich z plota, príp. ďalšie oveľa komplikovanejšie poranenia napr. poranenie očí, a pod.). Ohľadne odstránenia rámov s fóliou a ostatného materiálu z pletivového plota, žalobcovia uviedli, že žalovaní v súčasnosti už nemajú o pletivový plot opretý žiadny materiál a z tohto dôvodu žalobcovia vzali žalobu v tejto časti späť, preto súd konanie v tejto časti zastavil. Záverom, ohľadne tretieho nároku žalobcov na uloženie povinnosti žalovanému 2/ zaplatiť žalobcom sumu 1 957,78 eur titulom náhrady škody, súd prvej inštancie uviedol, že počas konania v danej veci žalobcovia ustálili svoj nárok na zaplatenie sumy 895,57 eur a vo zvyšnej časti zobrali svoju žalobu späť. Vzhľadom k čiastočnému späťvzatiu žaloby zo strany žalobcov, súd konanie o zaplatenie sumy 1 062,21 eur zastavil a o nároku rozhodol podľa § 274 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“) na základe toho, že boli kumulatívne splnené podmienky na vydanie rozsudku pre zmeškanie. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 a § 256 C.s.p.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolania žalobkyne rozsudkom zo 16. apríla 2018 sp. zn. 23 Co 281/2017 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. potvrdil ako vecne správny a rozhodol o trovách konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa stotožnil. Podľa názoru odvolacieho súdu, žalobcom sa jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností nepodarilo preukázať, že ich žaloba je v napadnutej časti dôvodná. Dôkazmi vykonanými súdom prvej inštancie (znaleckým dokazovaním) bol preukázaný opak, s ktorým znaleckým posudkom sa súd stotožnil, pričom postup znalca pri vypracovaní znaleckého posudku považoval za správny napriek námietkam zo strany žalobcov, s ktorými sa vysporiadal. Odvolací súd s poukazom na povinnosť dôkazného bremena zdôraznil nespornosť, že medzi pozemkami sporových strán je postavený murovaný plot o výške 3 m a dĺžke 16,3 m a pokiaľ žalobcovia tvrdili, že predmetné oplotenie je postavené v rozpore so zákonom a spôsobuje im tienenie, čím prišlo zo strany žalovaných 1/ a 2/ k obťažovaniu nad mieru primeranú pomerov, spočíva na žalobcoch uvedené i preukázať. Ako odvolací súd ďalej uviedol, v rámci občianskoprávneho konania súd nie je oprávnený preskúmavať zákonnosť rozhodnutia stavebného úradu a ide o stav, kedy súd v tomto konaní z predmetného rozhodnutia vychádza. Preto odvolací súd uzavrel, že argumentácia žalobcov o nezákonnosti dodatočného stavebného povolenia k murovanému plotu o výške 3 m a dĺžke 16,3 m neobstojí. Odvolací súd však poznamenal, že uvedené nebráni žalobcom domáhať sa ochrany svojho vlastníckeho práva v prípade, ak susedia nad mieru primeranú pomerov zasahujú do ich vlastníckeho práva. V zmysle nároku podľa ust. § 127 ods. 1 OZ, petit žaloby musí byť negatívny, a preto musí znieť len na zdržanie sa konania, t.j. presne vymedzené rušenie, pričom podľa povahy veci treba aj označiť nehnuteľnosť, s

užívaním ktorej je spojený prienik namietanej imisie. V tomto smere je potrebné odlíšiť imisie od činnosti, s ktorou sú spojené. To znamená, že sa nemožno domáhať uloženia povinnosti susedovi napr. zdržať sa chovu zvierat, pretože žalobca nie je rušený sám osebe touto činnosťou, ale jej následkami teda hlukom alebo zápachom, vo vzťahu ku ktorým treba naformulovať negatívny petít. Po rozhodnutí súdu, ktorým bolo vyhovelé žalobe, má pritom žalovaný rušiteľ sám si zvoliť postup, akým odstráni závadný stav spočívajú vo vzniku a šírení sa imisií. Preto súd prvej inštancie správne tiež skonštatoval, že žalobe žalobcov v tejto časti nebolo možné vyhovieť už len z dôvodu, že ich žalobná požiadavka smeruje na uloženie povinnosti aktívneho konania žalovaných. Odvolací súd dodal, že žalobcovia nemohli uspieť ani v prípade správne formulovanej žaloby (petitu), a to z dôvodu nezvládnutia dôkazného bremena. Bolo na strane žalobcov povinnosťou označiť a predložiť súdu relevantné dôkazy na preukázanie tvrdených skutočností (že žalovaní nad mieru primeraných pomerov zasahovali tinením do vlastníckeho práva žalobcov) a ak tu existovali dôkazy na podporu tvrdení žalobcov, bolo úlohou súdu označené a navrhnuté dôkazy zákonným spôsobom vykonať, následne vyhodnotiť podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Vo veci bolo nariadené znalecké dokazovanie znaleckým ústavom, podľa ktorého nemá murovaný plot negatívny vplyv na preslenie rodinného domu žalobcov a hoci žalobcovia s predmetným znaleckým posudkom nesúhlasili, nepredložili a ani nenavrhlí vykonať taký dôkaz, ktorý by závery vyššie uvedeného znaleckého posudku vyvrátil. Ohľadne zastavenia konania v časti o uloženie povinnosti žalovaným odstrániť rámy s fóliou a ostatný materiál z pletivového plota a náhrady škody vo výške 1 062,21 eur odvolací súd záverom uviedol, že žalobcovia prostredníctvom svojho právneho zástupcu zobrali účinne na pojednávaní žalobu späť, a to tak v časti o uloženie povinnosti odstrániť rámy s fóliou a ostatný materiál z pletivového plota a tiež v časti prevyšujúcej priznaný nárok na náhradu škody, preto nie je možné účinné späťvzatie zobrať späť. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia 1/ a 2/ (ďalej aj „dovolatelia“) dovolanie s tým, že súdy im nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Podľa názoru dovolateľov, súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal ich návrhom na vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaných podľa § 274 C.s.p., pristúpil k dokazovaniu a následne rozhodol, napriek splneniu podmienok pre jeho vydanie. Ako ďalej dovolatelia uviedli, odvolací súd sa s touto skutočnosťou, namietanou aj v odvolaní, nezaoberal, preto je postup odvolacieho súdu, vrátane jeho rozhodnutia, nezákonný. Žiadali, aby dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaný 1/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu považoval rozhodnutia súdov nižších inštancií za vecne správne a podané dovolanie za nedôvodné.

5. Žalovaný 2/ sa k dovolaniu písomne nevyjadril.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 427 ods. 1 C.s.p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo.

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

8. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných

prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014).

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

10. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

12. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (por. § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1 C.s.p. a § 432 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

13. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu do 30. júna 2016 považovala za vady zmätočnosti najzávažnejšie procesné nesprávnosti, ktoré bez ďalšieho viedli k zrušeniu napadnutého rozhodnutia (1 Cdo 345/2014, 2 Cdo 43/2012, 3 Cdo 98/2005, 4 Cdo 344/2014, 5 Cdo 101/2015, 6 Cdo 292/2013, 7 Cdo 500/2014, 8 ECdo 259/2014). Aj za účinnosti novej právnej úpravy je aktuálny právny názor, podľa ktorého prípustnosť dovolania nezakladá tvrdenie dovolateľa o existencii vady zmätočnosti, ale len zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 127/2012, 2 Cdo 609/2015, 3 Cdo 29/2016, 4 Cdo 133/2015, 5 Cdo 467/2014, 6 Cdo 5/2014, 7 Cdo 7/2016, 8 Cdo 450/2015).

14. Podľa presvedčenia žalobcov je ich mimoriadny opravný prostriedok prípustný podľa § 420 písm. f/ C.s.p. Podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z dôvodovej správy k tomuto ustanoveniu okrem iného vyplýva, že doterajší pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ sa nahradil terminologicky správnejším a širším pojmom „právo na spravodlivý proces“, ktorého obsahové znaky vyplývajú z početnej konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, Ústavného súdu Slovenskej republiky, ako aj pomaly a ťažkopádne sa tvoriacej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (porov. 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, 4 Cdo 100/2018 a pod.).

15. Právo na spravodlivý proces je jasne koncipované ako samostatné subjektívne verejné právo každého jednotlivca voči štátu (súdu) ako povinnému subjektu na poskytnutie náležitej právnej ochrany v takom procese, ktorý maximálne garantuje spravodlivý výsledok (nie však priaznivý výsledok). Definovať toto základné právo je veľmi zložité, lebo je jedným zo základných stavebných pilierov právneho štátu (čl. 1 ods. 1 ústavy) a spravodlivej spoločnosti.

16. Porušením základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy či čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj situácia, kedy v hodnotení skutkových zistení chýba určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, eventuálne - alebo tým skôr - pokiaľ ich strana sporu namietala, ale krajský súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil bez toho, že by napr. dostatočným spôsobom odôvodnil ich irelevantnosť; pokiaľ krajský súd takto v prejednávanej veci postupoval, dopustil sa okrem iného aj svojvôle, zakázanej v čl. 2 ods. 2 ústavy.

17. Obdobne ako v skutkovej oblasti, i v oblasti nedostatočne vyloženej a zdôvodnenej právnej argumentácie nastávajú podobné následky vedúce k neúplnosti a hlavne k nepresvedčivosti rozhodovania, čo je však v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale tiež i zásadami spravodlivého procesu.

18. Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

19. Z obsahu dovolania vyplýva, že žalobcovia v súvislosti s argumentáciou o nesprávnom procesnom postupe odvolacieho súdu de facto namietali vykonané dokazovanie a zistenie skutkového stavu, na základe ktorého bolo súdom prvej inštancie ako aj odvolacím súdom rozhodnuté, ďalej nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu a správnosť jeho právnych záverov, teda právne posúdenie veci odvolacím súdom.

20. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľov, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím prvoinštančného súdu, nemožno považovať za neodôvodnený. Podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu náležitosti v zmysle § 393 C.s.p. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľov. Žalobcovia tak neopodstatnene namietajú existenciu vady v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p.

21. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

22. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS

115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Dovolací súd nad rámec svojho prieskumu poznamenáva, že súd prvej inštancie, tak aj odvolací súd žalobu v časti zamietli z dôvodu neunesenia dôkazného bremena žalobcami ako aj na základe vykonaného znaleckého dokazovania, ktoré žalobcami nebolo vyvrátené. Preto správne odvolací súd konštatoval, že v prípade dôkaznej núdze na strane žalobcov nemôže byť rozhodnuté v ich prospech.

23. Z doterajšej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyplýva, že nevykonanie niektorého z navrhovaných dôkazov alebo vykonanie dokazovania bez ďalších relevantných skutočností nezakladá tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu. Súd totiž nie je viazaný návrhmi strán sporu na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie strán sporu. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonával všetky stranou sporu navrhnuté dôkazy, resp. vykonával dokazovanie, nezakladá prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p., lebo týmto postupom súd neporušil právo strany sporu na spravodlivý proces. Nie je preto na mieste tvrdenie dovolateľov o nevydaní kontumačného rozhodnutia v neprospech žalovaných, pretože povinnosťou všeobecných súdov je vo veci konať a rozhodnúť na základe stranou označených a predložených dôkazov. Nestačí žalobcom ním prednášané skutočnosti len tvrdiť, ale tieto skutočnosti musí žalujúca strana dôkazmi aj podložiť (viď. § 132 ods. 1 C.s.p.).

24. Nespôsobilou založiť prípustnosť dovolania bola aj ďalšia dovolacia námietka žalobcov o nesprávnom hodnotení vykonaných dôkazov odvolacím súdom, ktorú tiež bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu a to z nasledovných dôvodov: a/ hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade súdu prvej inštancie, b/ pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. nezakladá. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000) ako aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu napr. sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012 zastávali názor, že ani prípadná neúplnosť či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná bez ďalšieho za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016 sa podstaty a zmyslu týchto judikátov a rozhodnutí nedotkli, preto ich treba považovať za naďalej aktuálne.

25. Záverom dovolací súd uzatvára, že nesprávne právne posúdenie nezakladá vadu zmätočnosti (R 24/2017). Skutočnosť, že dovolatelia majú odlišný právny názor než konajúce súdy, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje nimi tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p.

26. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobcov nie je podľa § 420 písm. f/ C.s.p. prípustné. Najvyšší súd preto ich dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C.s.p.

27. Žalovaní 1/ a 2/ boli v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešní (§ 255 ods. 1 C.s.p.) a vznikol im nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

28. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.